

MARIA POPESCU-BUTUCEA

A függőágy

Ó, szerelem
Te világot nyitó!
Egyik szemeddel megtámasztod magad,
Kiszaggatod a körmöd, a hajad
Egy rend bőrt is lenyúzol,
Majd meghinted sóval és borssal
Lemosod magad a vízszugárral
Másik szemed is tágra nyitod
Tengernyit hörpintesz
És várakozni kezdesz.

Függőágyat is kifeszíthetsz
A gondolat és a világ között.

Verset, prózát írt, tudományos-fantasztikus irodalmat művel, civilben tudományos munkát végez. Írásai az Observatorul militar, Observator cultural, Apolodor, Paradigma XXI Visul, Almanah s.f. Helion, 2008. c. lapokban és kiadványokban, a www.liternet.ro, www.sferaonline.ro elektronikus kiadványokban jelennek meg. Tagja a Quebecben élő román írók egyesületének is.

ALEXANDRU DOHI

Tulajdonképpen

Az ifjú Ianuşnak

Tulajdonképpen én normális vagyok
Tulajdonképpen nem hallok hangokat egyet se
de apám halálával
igen érzékeny és óvatos lettem
mindabban ami nem látható
tulajdonképpen én nem leszek szerelmes senkibe
de már az elemiben rájöttem
hogy fiúkba lányokba is belezúgok
és nemcsak egyikbe vagy a másikba hanem külön-külön mindegyikbe
valamennyi tanárba de még a takarítónőbe
sőt a kapusba is és az összes idegenbe az utcán
fájt hogy ekkora érzelmi hullámvész tört rám
ezért mindent felülmúló képzelőerőm támadt
képes voltam bármit elképzelni
mit mások éreztek és hittek és főleg hogyan éreztek

megannyi más csodás vagy pokoli helyzetet
 vénséges ifjúságomból is emlékszem
 egy járókelő szomorú képére
 úgy meghatódtam hogy egy kapualj alá rejtőttem
 elzokogni magam ahogy mások vizelni szoktak
 vagy mikor a fogam fájt elképzelttem
 mit érezhet az aki a fogfájást élvezi
 alig vártam hogy újra sajogni kezdjen
 így hát természetes hogy nem írok verset
 és szeretem ha a térdemet csodálják

ma már csak a költői géniuszt imádom

Született 1955-ben, Máramarosszigeten. „Tízéves vagyok, amikor meghalt apám – egyszerű jelenlétével megértettem őt. Hiánya miatt kezdtem el írni, lehetséges, hogy a szó a hiányból terem. Anyám szófogadó és istenhívó, egy szeszgyárban dolgozott, kis pénzéből a kolozsvári Képzőművészeti Liceumba járatott. 1974-ben érettségiztem, aztán a Duna-deltában halászként dolgoztam, a katonae éveimet a brassói tűzoltóknál töltöttem. Aztán voltam kirakatrendező, szobafestő, kőműves, kőfaragó, tejkihordó, erdei gyümölcsszedő, sorsjegyárús, sírásó, tisztviselő a temetkezési vállalatnál, postás, rajztanár, csempekályhás, földtani kutató, közfürdőfőnök. 1979-ben megnősültem, három gyerekünk van... 1986-ban Svédországba szöktem. Itt, röviden felsorolva, üzleti kifutóként, pincérként, nevelőként, kertészként, samaritánus gondozóként dolgoztam. 1977-ben közöltem először...” – írja magáról az Ághegyen c. svéd–magyar internetes folyóiratban.